

MIEDZIENIK (1) *sb m*

miedzienik, miedziennik.

Oba e jasne.

[*sg N miedziennik. ◇ pl G a. A miedzienników.*] ◇ *du I (cum nm) miedzienik(o)ma.*

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. *Łącuch miedziany lub mosiężny, spiżowy: A oczy Cydkiiahowe oślepił/ y związał iy dwiema łąncuchomá [in compedibus] (marg) wł: miedzienikomá. (-) BudBib Ier 52/11.*

2. [*Rzemieśnik wyrabiający przedmioty z miedzi lub mosiądzu, spiżu; brązownik: ále [garncarz] fie przeciwi złotnikom y frébrnikóm: ále y násláduie miedzienników [aerarios] WujBib Sap 15/9 (Linde); Zmacniał miedziennik [faber aerarius] biiący młotem tego/ który kował ná ten czás/ mówiąc: Do lutowania to dobre WujBib Is 41/7 (Linde).]*

Cf [MIEDZIOWNIK]

FP